

Lydia Strong

TROCHU

MOC

Lydia Strong

TROCHU

MOC

Prolog

Zastavím před domem a skoro hodinu tam čekám. Musím nabrat odvahu, abych s ním mohl promluvit. Taková kravina! Je to o víc jak deset let mladší kluk, kterej mě miloval. Tak proč se tak bojím?

Kapitola 1

Odejdu. Co bych tam taky dělal, když o moje vysvětlení nestojí. Co jsem si vlastně myslel? Že přijdu po dvou letech a on mi padne do náruče? Jsem debil, ale jo, tak nějak jsem si to představoval. Nějak jsem zapomněl, že vyrostl. Už to není to děcko, co mě pronásledovalo. Je to skoro dospělej kluk. A zadanej, ušklíbnu se. Kdyby si aspoň našel nějakýho pořádnýho chlapa. Ale ten jeho borec je mladší a menší. Může to být tím, že jsem ho od starších chlapů odradil? To snad ne! Je možný, že se mu nelíbilo bejt pasiv. Ale nestěžoval si! Dokonce se i napoprvý udělal a nebolelo ho to! Asi neví, jak výjimečný to je! Když já byl poprvý pasiv, tak jsem nevystříkl a týden mě bolela prdel!

Sednu do auta a vezmu si pouzdro na brýle. Z něj vylovím *ty* brýle. On si nejspíš myslí, že jsem mu je vrátil, ale není to pravda. Když jsem se na něj tehdy nasral, šel jsem se uklidnit do města. Musel jsem vypadnout, abych tu jeho otravnou prdel nenakopal! Došel jsem i ke stánku, kde mi koupil sluneční brýle. Měli tam *ty* stejný. Netuším, proč jsem je tenkrát koupil. A už vůbec nevím, proč jsem mu dal *ty* nový a brýle od něho si nechal. Vždyť je ani nenosím. Mám je pořád v pouzdře. Asi... jo, asi se bojím, že se jim něco stane. Jsem naprostej zoufalec!

Nechci vědět, čeho ses bál. To mi řekl. Idiot! Copak nechápe... Blbec! Nastartuju auto a odjedu do města. Odsud napíšu Evanovi.

Já: Čau, na svatbu jsem to nestihnul. Sorry.

Evan: *V pohodě.*

Já: *Měls bílý šaty?*

Evan: *Debile!*

Já: 😊

Jsem rád, že není nasranej. Mně někdo ojet bráchu a bez vysvětlení ho opustil, zabil by ho! Podle Tristana je Evan v poho. Asi by mi vadilo, kdyby se se mnou nebavil. Je to jeden z mých dvou kámošů. On a Alex. A i když se s nima hádám, jsem za ně vděčnej.

Ellen: *Seš doma?*

Já: *Jsem ve městě, ale ne v bytě. Co chceš?*

Ellen: *Potřebuju píchnout se skříní.*

Já: *Za dvacet minut jsem tam.*

„Čau, ségra,“ pozdravím ji a vejdu dovnitř. Bydlel jsem tady několik let, ale od svých osmnáctin žiju sám. Za tu dobu se tady nic nezměnilo, jen to víc sešlo. Otrhaný tapety, oprýskaná zeď, starej nábytek. Normální lidi by se zděsili, kdyby to tu viděli. Když jsem se sem jako malej přestěhoval, považoval jsem to za království. Oproti té skládce, ze který jsem přišel, to bylo zlatý. Teď je mi z toho na blití a jsem nasranej, že tu Ellen bydlí. Je to ale její rozhodnutí a mě neposlouchá.

„Ahoj. Chci vyhodit ven tu velkou skříň z ložnice.“

„Koupila sis novou?“ Vydám se do jejího pokoje. Je to vlhká místnost se skvrnama na zdech.

„Ne, stěhuju se pryč.“

„Fakt?“ otočím se na ni. Ellen nevypadá na svých třicet osm let. Hádal bych jí padesát. Je hrozně hubená a pod očima má hluboký vrásky. Vlasy má hnědý, ale už v nich jsou šedý prameny. Měří asi metr šedesát, takže o skoro dvacet cenťáků míň než já.

„Jo. Ricky mi nabídnul byt po svý bejvalý.“

„Myslíš svýho šéfa?“ ujišťuju se.

„Jo.“

„Ty si tam budeš brát tu hnusnou skříň?“ Vždyť je celá plesnivá a smrdí. Dveře jsem spravoval už tolikrát, že se mi ta blbá překližka rozpadala pod rukama.

„Ne. Chci, abys ji rozbil a vyhodil ven z balkónu. Nevím, kdo se sem bude stěhovat, ale nechám jim tady jediné prach.“

„Jak chceš,“ pokrčím rameny. Z kuchyně si přinesu kladivo a několika ranama skříň zničím. Dokonce se mi trochu uleví. Měl jsem vztek, že mě ten kluk odmítnul. Desky pak vyhodím ven, na špinavej dvůr. Nebudu to uklízet. Bordelu je tam dost, tak proč se snažit? Stejně si to někdo vezme nebo to zapálí. Místní lidi znám dobře. Vyrostl jsem mezi nima.

„Chceš sendvič?“

„Ne.“ Málokdy tady jím. Ségra vařit umí, ale nechci jí zbytečně brát jídlo. Sežeru toho docela dost a on aby pak neměla pro sebe.

„Kolik budeš mít v tom novým bytě nájem?“

„Stejně jako tady. Ale je to o dost hezčí byt a blíže práci. Nebudu muset dojíždět přes hodinu autobusem.“

„OK. Kdyby něco, tak mi dej vědět.“ Starala se o mě celý život, tak se cejtím být dlužnej. Je to moje jediná rodina a jsme zvyklí, že se o sebe navzájem staráme. I přes ty hádky, který mezi náma byly. Občas jsem musel utéct z domu, abysme se nezabili. Teď už je to v pohodě a vycházíme spolu dobře.

„Máš nějaký prachy navíc?“ podívá se na mě trochu nejistě.

„Kolik potřebuješ?“ Skoro vůbec si nepůjčuje, takže mi to nevádí. Vydělávám víc než ona. Tak proč jí občas něco nedat? Je jedinej člověk, u kterýho mi to nevádí.

„Pár drobných na taxíka. Asi to všechno nezvládnou odtáhnout autobusem.“

Sáhnu do kapsy a vytáhnu peněženku. Prohrábnu se penězi a větší část bankovek jí podám. „Stačí to?“

„Tolik ani není potřeba.“

„Si to nech a kup si nějaký nový tričko.“ Většinu věcí má už roztrhaných nebo zapraných.

„Díky,“ usměje se spokojeně. „Máš dneska nějakou dobrou náladu.“

„Nemám. Spíš jsem nasranej.“

„Proč?“

Pokrčím rameny.

„Mikeu?“

„Jen jsem...“

„Co?“ vyzvídá Ellen a nalije mi vodu z láhve. Tady v bytě není pitná voda, tak ji musí kupovat. No, spíš si ji na tajnačku nalije v práci a táhne se s lahvemi domů přes celý město.

Napiju se. Je teplá. Ellen už asi vypojila ledničku.

„Mikeu?“

„Myslím, že jsem něco posral.“

„Co?“

„To je jedno.“

„Záleží ti na tom?“

„Jo.“ Víc, než bych chtěl.

„Tak to naprav.“

„Jak?“

„Jakkoli. Pokud je to tak důležitý, snaž se!“

Kapitola 2

Příšerná ženská, zamračím se, když doma padnu do svého oblíbeného křesla. Jí se to řekne, ‘naprav to’. Ale jak? A má to vůbec smysl? Vždyť on o to nestojí! Už ho nezajímám. Má svého kluka, kterej mu určitě dělá holku! Kurva, a to mám kvůli němu všechno riskovat?! Kámoše i... Nasrat!

Do prdele! Proč mi to pořád běží hlavou?! rozčílím se při sprchování. Měl bych se na to vykašlat. Je to jen malej kluk! Teda mladej. Malej není určitě. On snad od minula zas vyrostl! Už má určitě přes 190 cm! Jak to?! Jeho brácha je o půl hlavy menší, a pokud vím, tak ani jeho rodiče nejsou moc vysokí. Asi si vzal příklad z Dana. Švagříka, uchichtnu se. Pořád nemůžu uvěřit, že se ti dva vzali. Jo, ani jsem nechápal, jak spolu vydrželi tolik let. Evan je na zabití už po pár minutách a Dan je jako nějaký robot. Nemluví, necítí, nerozčiluje se. Jenom díky tomu jsem ale naživu. Jinak by mě zabil, když jsem vykecal jeho vztah s Evanem.

Vylezu ze sprchy a sednu si k notebooku. Na něm si otevřu facebook a najdu na něm Tristanův profil. Tohle dělám celý ty dva roky, kdy jsem ho neviděl. Naštěstí je z té generace, která tady vše poctivě uvádí a přidává hodně fotek. Raději ani nepočítám, kolikrát jsem si nad nima vyhonil. Jsem fakt marnej!

Naštěstí zazvoní telefon a já můžu přestat myslet na blbosti.

„Co je, Rossi?“ zeptám se svého šéfa.

„Mikeu, vypadl mi jeden řidič. Víím, že máš dovolenou, ale nemohl bys to pokrýt?“

„Kolik dní?“ Jezdím dálkový trasy přes celou zem. Vybral jsem si to sám. Provoz ve městech mi leze na nervy. Delší trasy jsou navíc líp placený a na to já slyším. Sice mám nějaký úspory, ale ten strach, že budu bez peněz, mě nikdy neopustí.

„Dohromady tři.“

„Kdy by se jelo?“

„Zítřa ráno.“

„OK.“ Rád vypadnu pryč. „Pošli mi to do e-mailu.“

„Díky moc. Proplatím ti zvýšenou taxu.“

To je mi jasný. Ross je dobrej šéf, kterej si umí vážit svých zaměstnanců. Dělam pro něj už deset let a nechci to měnit. Znáím spoustu zaměstnavatelů, kteří lidi jen odrbávají. Když jsem makal při škole, jasně že načerno, poznal jsem tolik sviní. Mohl bych o tom dokonce napsat knížku. Vydírání a ponižování bylo na denním pořádku. Kdybych byl ženská, tak jsem i obtěžovanej.

Raději si jdu lehnout, protože ráno musím brzo vstávat.

Otevřu oči a snažím se uklidnit bušící srdce. Zase ty debilní sny! Minimálně jednou do měsíce se vrátí a já se klepu jako ratlák. Četl jsem spoustu psychokeců, jak se s tím vyrovnat. Přijmout svoji minulost, odpustit viníkům, meditovat, podstoupit regresi a podobně.

Ani jedna z těch kravin nezabrala. Myslím, že ani kdybych všem těm debilům rozflákal ksicht, nepomohlo by to.

Vstanu z postele a vlezu si pod sprchu. Potřebuju se zahřát. Vždycky mám pocit, že mrznu. Asi je to spíš vsugerovaný tím třesem.

Kolik je vlastně hodin? Tři ráno. Za chvíli bych stejně musel vstávat. Vylezu ze sprchy a nahej si jdu pro jídlo. S ohřátýma nudlema si sednu do křesla.

Nesnáším ty sny, ve kterých jsem zase malej kluk. Tentokrát mě znovu honil mámin zákazník. Ellen mě chytla a zavřela do plechový skříňky, kterou zamkla. Pak utekla, aby to neschytala i ona. Ten hajzl do skříňě vztekle kopal a mlátil a já se hrozně bál. Věděl jsem, že se ke mně nedostane, ale i tak jsem se třepal. Kopance plech trochu zdeformovaly, ale jinak vydržel. Až za dvě hodiny, když byl klid, přišla Ellen a vysvobodila mě. Už odmala mě učila, že se musím buď schovat, utéct, nebo bojovat. Nikdy nesmím jen tak nečinně stát. Kolem svýho čtvrtýho roku jsem našel před naším domem kanál, kde jsem se potom ukrýval. Byl jsem hodně malej, tak jsem se tam vešel. Nikdo větší se ale ke mně nedostal. Seděl jsem tam ve tmě a mokru. Měl jsem neskutečnej hlad. Občas jsem z toho dostával křeče do břicha. Později jsem s Ellen chodil do lepších čtvrtí, kde byly luxusní restaurace. U jejich zadního vchodu jsme vybírali z kontejnerů jídlo. Vyhadzovali toho hrozně moc a většina byla i zabalená v originálních obalech. Nebo jsme vyrazili do nákupních center a tam jsme čekali, jestli někdo v rychlým občerstvení nedojí svoje jídlo.

To je jeden z důvodů, proč se teď přežírám. Už nikdy nechci mít ten pocit hladu. Připomíná mi časy, na který se snažím zapomenout. Jak by je někdo jinej mohl pochopit?

Kapitola 3

Vejdu do Díry. Ten název naprosto vystihuje, jak to tady vypadá. Šero, špína a kravál. Mně to ale vyhovuje. Nemusím se přetvařovat a nikdo neřeší moje krávovinu.

U baru si koupím láhev piva a panáka vodky. S tím zalezu k jednomu malému stolku vzadu. Odsud můžu všechno pozorovat a nikdo mě neotravuje.

Myslím, že sem patřím. Nikomu tady nezáleží na vaší práci nebo rodině. Většina lidí stejně žila v podobných podmínkách a průserech jako já. Nikdo tu nehraje na city nebo nepředstírá něco, co není. Chceš sex? Klidně si ho užij na záchodě nebo parkovišti. Chceš se ožrat? Seš na správném místě. Chceš nějaký drogy? Tady je v pohodě seženeš. Chceš se poprat? Je tu spousta zájemců, kteří to mají stejně. Všechno jsem tu už zažil.

Vylovím telefon a napíšu ségře.

Já: *Už seš přestěhovaná?*

Ellen: *Jo. Je to tu hezký. Stav se podívat.*

Já: *OK. Jak budu mít volno, přijdu.*

Ellen: *Pak ti chci něco říct.*

Já: *Nějakej průser?*

Ellen: *Ani ne.*

Já: *Napiš mi to.*

Ellen: *Až osobně. A nebud' zvědavej.*

To říká ta pravá, ušklíbnu se.

„Mikeu?“

Zvednu oči k příchozímu. „Čus, Joshi. Co ty tady?“ Schovám telefon do kapsy a pro jistotu si ji zapnu na zip. Občas se tu i krade. Sice bych měl na nověj telefon, ale proč přijít o ten starej jen kvůli blbosti.

„To bych se spíš měl ptát já, ne?“ usměje se a ukáže díru po chybějícím zubu. „Nebyls tu dost dlouho.“ Přisedne si a napije se ze své láhve.

„Jo, měl jsem toho hodně.“ Plnou hlavu jednoho pitomce. Pořád nemůžu uvěřit, že jsem tím zabil dva roky! Místo, abych se bavil, řešil jsem jeho.

„Na práci se máš vysrat,“ poradí mi se smíchem. „Já tam taky moc nechodím.“

„To je mi jasný. Ale já rád jím i bydlím někde, kde na mě neprší,“ ušklíbnu se. Josh je totiž squatter. Bydlí v rozpadlých a opuštěných barácích. Jednou jsem to taky zkusil, ale nelíbilo se mi to. Žádný soukromí, pořád tam někdo lezl a sral mě. Bordel bych přežil, ale feťáky a bezdomovce ne.

„Seš zhýčkaněj,“ směje se dál. Nevím, jakej podíl na tom má jeho povaha, nebo jestli je to drogama, který občas bere. Nejen měkký, ale i tvrdý svinstvo. Zatím jen občas a přes nos, ale nedělám si moc iluzí. Za pár let na tom bude naprosto závislej a bude si je píchat přímo do žil.

„Teď jsem dva dny makal v jednom supermarketu. Odnosl jsem si odtamtud hodně jídla,“ pochlubí se.

„Pořád to děláš tímhle způsobem?“ Pokud si pamatuju, praktikoval to už před pár lety. Občas za to dostane přes prsty, ale ve vězení nebyl. Obchod si těch pár položek jednoduše odepíše. Nestojí jim za to kvůli několika plechovkám fazolí a lahvím vína popotahovat po policajtech. Zbytečně by mrhali časem. Na to Josh hodně hřeší. Je si jistej, že mu všechno projde. I kdyby ne, tak by si jen poseděl ve vězení, kde by měl jídlo a postel. Nešťastnej by z toho nebyl. Já bych tam třeba nevydržel ani jeden den.

„Jo, ale ubývá míst, kde jsem ještě nebyl. Nechtěl by sis zašukat?“ nabídne mi rovnou.

Prohlídnu si ho. Je menší i mladší, hubenej, s delšíma vlasama. Není hnusnej a v sexu mu to docela jde. Už jsme spolu spali několikrát.

„Dneska ne, Joshi. Nemám na to náladu, ale jindy klidně.“

„Škoda. Se pak ozvi,“ usměje se znovu, než se zvedne a odejde pryč. Asi hledat jinýho zájemce. Už několikrát jsem mu říkal, aby měl vždycky šprcky, ale on na to kašle. Nedivil bych se, kdyby něco lapnul. Nejen s ním vždycky vyžaduju kondom.

Od té doby, co jsem znovu viděl Tristana, nějak nemám náladu na šukačku v baru. Jo, celou dobu jsem nadržel celibát, ale teď jsem z toho nějak znechucenej. Vždycky mi v hlavě proběhne vzpomínka na náš sex. Bylo vidět, jak je z toho nervózní. Třepal se, ale ani to mu nezabránilo mě chtít. Jako každej panic byl tak nádherně staženej a mně vyvrcholení trvalo jen chvílku. Byl jsem dřív než on. Za to jsem se trochu styděl. Měl jsem přece víc zkušeností, tak jsem měl vydržet dýl! Naštěstí se nesmál ani to nekomentoval. On to totiž neumí.

Myslím posmívat se. Na rozdíl od svého staršího bráchy, kterej je expert na ironii a protivný chování. Jak to, že ho Dan snese? Fakt dokáže vztah překonat všechno? Má naději každej z nás? Do prdele, už zase přemýšlím nad pičovinama!

Zajdu si k baru ještě pro pár panáků. A pak znovu. A pak znovu. A znovu. Potřebuju nějak vyhodit ty myšlenky z hlavy.

Kapitola 4

Kurva! Moje hlava! Kocovina je příšerná, a navíc mě bolí celé tělo. Ležení na podlaze u dveří mi taky nepomohlo! Těch panáků bylo moc! Už nejsem ve věku, abych to zvládal. Asi se poblíju! Přitisknu si ruku na pusku a odplížím se do koupelny. Tam hodím kvalitní šavli. Několikrát. Odporný! Čím jsem starší, tím je to horší. Dřív jsem mohl chlastat celej víkend a pak jít v pohodě do školy. Teď vypiju deset panáků a je to na cestu do krematoria.

Když se mi podaří postavit, vrazím hlavu do umyvadla a pustím si na ni studenou vodu. Musím se vzpamatovat co nejdřív. Zítra ráno musím vyjet na další trasu. Chlast už bych v oběhu neměl mít, ale bolest hlavy asi bude trvat delší dobu. Mám doma nějaký prášky na bolest? Nevím. Až se proberu, musím se po nich podívat.

Vylezu z koupelny s mokrou hlavou a všimnu si, že v noci jsem to na záchod nestihnul. Blitky jsou hned u dveří. Najdu mop a s šátkem přes obličej to uklidím. Jsem fakt prase! Na moji obranu, už několik let jsem se takhle nezřídil.

Konečně najdu prášky na bolest a vezmu si dva kousky. Musím se nějak otupit. Jinak mi praskne hlava! Zapiju to snad litrem vody. To by mohlo pomoci. Dehydratace je svině! Padnu na postel a seru na to, že si ji zamokřím. Je léto, uschne to. Kde mám telefon a peněženku? Doufám, že jsem nic z toho neztratil! To bych si dal po držce! Zalovím rukou v kalhotách. Jo, peněženka tam je. Mobil najdu v další kapse. Jsem šťastlivec, usměju se. Je pravda, že Bůh má rád ožralce a chrání

je. Mrknu na displej a překvapí mě, že tam svítí několik zpráv. Když uvidím odesílatele, navalí se mi znovu. Je to Tristan! Proč mi píše?! Vždyť na mě ani nemá číslo a... Kurva! Kurva! Kurva! Zanádvám, když si všimnu, že jsem mu včera v noci psal. Ti opilci jsou naprosto nemožní! Píšou zasraný smsky a pak jsou z toho průsery! Vyjedu až nahoru, na začátek konverzace a s hlubokým nádechem začnu číst.

Já: *Seš nevděčnej spratek!*

Tristan: *Kdo to je?*

Já: *Šukal jsem tě.*

Tristan: *Mikeu?*

Já: *Takže ten tvůjovej pitomec v tobě nebyl!*

Tristan: *Cože? Nechápu tě. Proč mi píšeš? Proč jsem nevděčný?*

Já: *Sem ti to chtěl vysvětlit a tys mě odpálkoval. Kdo si myslíš, že seš?!*

Tristan: *Cože?*

Já: *Furt jsi mě pronásledoval a najednou děláš nedobytnýho, co?!*

Tristan: *Ty jsi opilý?*

Já: *No a co? Jsem dospělej. Na rozdíl od tebe! Děcko!*

Tristan: *Proč mi píšeš? Nechci poslouchat tvoje urážky!*

Já: *A já na tebe nechci myslet!*

Tristan: *Ty na mě myslíš?*

Já: *Jo, když si ho honím.*

Myslíš ty na mě?

Seš tam?

Hej!

Jsem naprostej debil a zoufalec!

Sedím v křesle a čumím ven z okna. Díky tomu, že bydlím v bývalý továrně, jsou tady celý prosklený stěny, kterýma je vidět ven. Mám rád ten industriální styl. Žádný zbytečný kraviny a okrasy, jen beton, ocel a účelný věci. Teď se mi ale hlavou honí něco jinýho. Proč jsem mu to kurva psal?! Ty první smsky ještě šly, ale ty poslední, na který mi neodpověděl! Neměl jsem mu psát, že si ho honím a při tom myslím na něj! Jo, byla by to dobrá zpráva, kdyby mezi náma něco bylo. Ale takhle je to skvělej průser! To je poznat i z toho, že mi na to neodepsal.

Doufám, že to nepoví Evanovi. Ten by to nenesl moc dobře. To, že mezi náma něco bylo, ještě překousl. Ostatně, Tristan to chtěl a byl ten hlavní iniciátor. Ale sexuální obtěžování, o který nestojí, by mi asi zajistilo pořádný rozbití držky. Od Dana. Ten udělá všechno, co si Evan přeje.

Prudce sebou cuknu, když mi začne zvonit telefon. Naštěstí je to jen kurýr s jídlem. Sním to, ale nedokážu si to vychutnat. Při jídle si přeju, aby se včerejší noc nestala!

Kapitola 5

Řídím rád. Nikdo mě nesere, s nikým nemusím mluvit, kolem mě je jen pustá pláň a já jsem klidnej. Je to chvíle, kdy mám všechno pod kontrolou a nic mě nemůže vytočit. Můžu jet klidně celej den a nepotkám jediný auto. To je paráda. Nemám lidi rád. Vím, že i ti nejlepší jsou schopní velkých podrazů. Nikdy bych nevzal žádnýho stopaře. Ani kdyby byl zoufalej. Bůh ví, jak by se mi odvděčil.

Ale dneska mi někdo moji samotu a pohodu pokazí.

Tristan: *Máš čas?*

Zastavím u krajnice. Nemůžu teď řídit, nebo se vybourám. A to kvůli němu! Je to už několik dní, co jsem mu ty smsky poslal. Proč se ozval až teď?! Co mu tak dlouho trvalo? Nebo proč vůbec napsal? Měl to nechat vyšumět.

Já: *Ne.*

Tristan: *Jen na chvíli.*

Já: *Jsem v práci.*

Tristan: *Řídíš?*

On si pamatuje, co dělám za práci?! Co všechno si pamatuje? Řekl jsem mu tolik osobních věcí. Chtěl bych, aby na to zapomněl. Nebo ne? Já už ani nevím, co chci.

Ach jo, proč tohle dělá?! Měl by se na to všechno vysrat. Já se o to taky pokouším.

Já: *Jo.*

Tristan: *Jen ti zavolám.*

Já: *Proč?*

Místo odpovědi mi začne zvonit mobil. To snad ne! On mi vážně volá! Dívám se na jeho jméno a mám sto chutí telefon vypnout. Nebo aspoň zablokovat jeho číslo. Aby byl klid. Ale na jak dlouho? Pomohlo by to vůbec?

Po minutě mi vytečou nervy a hovor přijmu.

„Co chceš?!“

„Nekřič,“ poprosí. „Ty zprávy, co jsi mi posílal –“

„Byly ožralecký!“

„Proč jsi mi je psal?“

„Protože jsem byl ožralej. Teď jsem ti to řekl!“ rozčílím se. Nechci, aby mě vyzpovídal.

„Mikeu, jak jsi to myslel?“

„Co?“

„Že na mě myslíš.“

„Nadral jsem se v baru a dělal ptákoviny. Nic víc v tom laskavě nehledej.“

„Jak to, že máš moje číslo?“

Zmlknu a trochu nervózně se podívám ven. Oba dobře víme, že on mi ho nedal. Ani Evan by to neudělal bez toho, aniž by to

Tristanovi pověděl. Co mu mám říct? Že jsem si ho ukradl na tý dovolený, když Evan nechal svůj mobil na stole v kuchyni? Ne, to nepovím.

„Jak dlouho ho máš?“ přiletí další otázka. Stejně debilní jako ta předtím.

„Hele, já musím jet. Nemůžu se teď s tebou vybavovat.“

„V kolik?“

„Cože?“

„V kolik ti mám zavolat?“

„Nikdy.“

„Mikeu –“

„Na tý svatbě jsi mi řekl, že tě nezajímám. Máš svýho borce a seš s ním spokojenej, ne?“

„Ano.“

Bezva, ušklíbnu se v duchu, tohle jsem chtěl slyšet. „Tak co se staráš o mě?“

„Nechtěl jsem, ale ty tvoje zprávy –“

„Přestaň je brát tak vážně!“ skočím mu do řeči. „Jsou to jen kraviny. Lituju, že jsem je poslal. Stačí?“

„Čeho ses tehdy bál?“

„Co?“

„Proč jsi utekl?“

„Nezajímalo tě to, nepamatuješ?“

„Nezajímalo mě to, dokud jsi mi nezačal posílat smsky.“

„Moc si domýšlíš,“ odfrknu si rádoby pohrdavě.

„A ty lžeš!“

Jeho konstatování mi vyrazí dech. Nevadilo by mi, že na mě zvýšil hlas. Ani to, že mi nevěří. Ale kurva, on ví, že mu něco tajím! To se mi nelíbí. On je ten typ, kterej nepřestane, dokud nezjistí pravdu. Hrudník mi sevře naprostá panika. Pokud se to dozví...

„Mikeu?“

„Musím jít.“

„Zavolám ti večer,“ uslyším jeho hlas.

Ne, nezavolá, protože hned po zavěšení vypnu mobil. A seru na to, jak moc dětinský to je!

Kapitola 6

S nádechem si zapnu mobil. Je ráno a já se musím hlásit šéfovi. Ross to dost vyžaduje. Jinak by mě nikdo nedonutil to udělat. Píp. Píp. Píp. Píp. Píp. Píp. Skvělý! Najednou jsem populární jako nějaká superstar. Jindy bych mohl chcípnout, a nikdo by si toho týdny nevšimnul. Co je lepší?

Tristan: *Už máš volno?*

Tristan: *Ty sis vypnul telefon?*

Tristan: *Zavolám jindy.*

Ellen: *Kdy teda přijdeš?*

Ross: *Vše v pořádku?*

Alex: *Co se potkat, ulejšváku?*

Jednoho odesílatele ignoruju, ostatním napíšu. Oni mi nekazí spánek, honění a náladu.

Já: *Čus Alexi. Kdy a kde?*

Já: *Jak máš směny, ségra?*

Já: *Náklad vyloženej, dneska se vracím.*

Vstanu z postele a jdu do koupelny. Podívám se na sebe do zrcadla. Jo, je poznat, že jsem moc nespál. Ale jak jsem mohl, když jsem pořád přemýšlel nad těma smskama, co mi Tristan poslal? Proč to chce

vědět?! Vždyť se nic nezmění! Sám to dal dost jasně najevo. On bude pořád s tím svým klukem a já budu sám. Jako celej život. Jsem na to zvyklej a ani si neumím představit, že... Ale no tak! Přece nebudu lhát i sám sobě! Jo, umím si to představit, ale to je tak všechno. Sny jsou jedna věc, realita jiná. Ve snu můžu i lítat, v reálu si namlátím hubu.

Ellen: *Pozítří mám volno celej den.*

Já: *Stavím se kolem oběda.*

Ellen: *Budeš u mě i jíst?*

Já: *Ne.*

Alex: *Jak budeš ve městě?*

Já: *Dneska večer se vracím.*

Alex: *Máš pozítří čas?*

Já: *V kolik?*

Alex: *Kolem čtvrté odpoledne?*

Já: *Kde?*

Alex: *V pizzerii?*

Já: *Budu tam.*

Přemýšlím, jestli se mám zeptat na Evana. Přijde taky? Spíš ne, usoudím. Má po svatbě a určitě bude na líbáncích. Fakt ho nechci vidět. Připomněl by mi toho svýho otravnýho bráchu a já bych měl po náladě. Už takhle mě sere, že se mi pořád prohání hlavou. Dokonce se mi o něm i zdálo. Nic erotickýho. Jen jsme seděli vedle sebe na pláži, stejně jako před dvěma rokama. Ani jsme si spolu nemuseli povídat. Stačilo mi i tohle. I tehdy jsem se s ním cítil v pohodě. Třeba

u Evana jsem pořád čekal, kdy se do mě naveze. Jeho brácha má v sobě ale klid, kterej se přenesl i na mě.

Na snídani si sednu do bistra u silnice. Dám si dvojitou porci vajíček se slaninou a zapiju to pořádným hrnkem kafe. Jo, to je snídaneš podle tiráků. Zalepující cévy, obalující prdel. Já jsem našťestí docela štíhlejší, ale při tomhle stylu života budu mít za pár let pupek. Je mi to jedno. Aspoň si na něj budu moct pokládat hrnek. Nikdy jsem nebyl na zdravou stravu nebo diety. Co má člověk ze života, když se pořád musí omezovat? Jak si mám všechno užít s kručícím žaludkem?

Já: Čau Rossi, vyrazím na cestu. Večer bych měl bejt ve městě.

Ross: *Dobře.*

V autě přemýšlím, jestli si mám Tristana zablokovat. Nejradši bych to udělal, ale asi by se tím nic nevyřešilo. Stejně bych pořád uvažoval nad tím, co mi chce říct. Nevím, která je horší varianta. Vědět, nebo nevědět? O tom asi přemýšlí i on. Když mu nebudu odpovídat, po jaký době to vzdá? Já bych se na to vybodnul hned. Nemáš zájem? Tvoje minus, doprošovat se nebudu. Tak jsem to bral i předtím, dokud jsem se neožral. Nebo to bylo jen předstíraný? Jak člověk pozná, co doopravdy chce? Napoví mu intuice? Ta moje je zřejmě nemá. A taky slepá a hluchá.